

lerne om det her er der direkte henvisning til i grundloven. Der henvises til tronfølgeloven af 27. marts 1953, og når man så ændrer den, så ændrer man selvfølgelig også den grundlov, som folk i sin tid tog stilling til, og man sidder tilbage, hvis ikke man ændrer grundloven, med det ejendommelige, at man henviser til en lov, der ikke længere gælder, og til en retstilstand, der ikke længere gælder. Det får vi tid til at snakke videre om.

Det, jeg derimod gerne ville spørge om, er, at når man alligevel skal ændre i realiteten i § 2, hvorfor har hr. Søren Krarup så så meget imod, at der kommer til at stå, at Danmark er en selvstændig stat, der bygger på folkestyre og retsstatsens principper?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Så vidt jeg husker Holberg, så er den politiske kandestøber ham, der er i stand til at få de mest umulige ting til at hænge sammen. Og jeg må sige, at jeg hører lidt politisk kandestøberi i hr. Svend Auken's ønske om at kæde tronfølgeloven, som jo taler ganske klart og enkelt og enfoldigt – den siger, at den førstefødte skal arve tronen – sammen med § 2 i grundloven, som taler om »indskrænket-monarkisk«.

Det er to forskellige ting, og jeg glæder mig til at diskutere § 2 med hr. Svend Auken, efter at vi har behandlet tronfølgeloven, men det er altså i den rækkefølge, det kommer.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu har Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup været med til at gennemføre en lang række love, der har begrænset udlændinges mulighed for at komme til Danmark, og en stramning af udlændingelovgivningen, der har grebet ind i noget så vigtigt som unge menneskers mulighed for at gifte sig med den, de elsker. Hver eneste gang har undskyldningen for de her indgreb i almindelige danskeres hverdag været: Vi er imod tvangsægteskaber.

Så er det bare, jeg spørger hr. Søren Krarup: Hvordan kan man så her i dag stå og forsvare en lov, hvor man indskriver tvangsægteskabet i lovgivningen, hvor prinsen skal spørge sin far og statsrådet om lov til at gifte sig; hvor kongen, hvis han bliver konge, inden han gifter sig, skal spørge Folketinget om lov? Det er da et tvangsægteskab. Hvordan kan Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup støtte sådan en lov?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg sad også i salen, da hr. Frank Aaen stillede fru Birthe Rønn Hornbech det samme spørgsmål, og jeg undrer mig da over, at Enhedslistens sekretariat ikke kan bruge hovedet lidt mere og variere spørgsmålene lidt.

Jeg kan jo så bare svare det samme, som fru Birthe Rønn Hornbech så fornøftigt sagde: Der er ingen, der er tvunget til at gifte sig; der er ingen, der er tvunget til at blive regent. Så jeg synes, spørgsmålet er meningsløst, og jeg synes, det er besvaret.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Men det er jo akkurat den samme logik, der gælder ved 24-års-reglen, nemlig at man jo godt kan få lov til at gifte sig, man skal bare flytte til udlandet. Og den lov, der ligger her, betyder, at hvis prinsen vil gifte sig, så skal han melde sig ud af kongehuset, eller også skal han flytte væk fra sin familie.

Er det virkelig rigtigt, at man vil indføre en lovgivning, hvor det er sådan, at hvis prinsen ønsker at gifte sig med den, han elsker og allerhelst i verden vil gifte sig med, så kan prisen være, hvis der ikke kan komme et ja fra far eller fra statsministeren eller fra Folketinget, at prinsen skal flytte fra sin familie og dermed altså bære en stor byrde for at kunne følge sit hjerte?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jamen jeg bliver næsten helt bevæget, når jeg hører hr. Frank Aaen bruge ordet elsker. Det er næsten som at høre hr. Søvnald tale politisk til hjerterne.

»Elsker«. Må jeg gøre opmærksom på, at der i grundloven og også i tronfølgeloven er tale om en lang række tvangsforhold. F.eks. står der også i § 6 i grundloven, at vores regent skal høre til den evangelisk-lutherske kirke. Det er jo, vil hr. Frank Aaen så sige, et indgreb i religionsfriheden. Javist, men stadig væk er der ingen, der tvinger en regent til at være regent, hvis han hellere vil tilhøre f.eks. den katolske kirke.

Kl. 15.10

Stadig væk gælder det, at grundloven er en markering af, hvem vi er her i landet. Det kommer vi til at tale om, når vi kommer til punkt 2 og 3, om den evangelisk/lutherske kirke; som hr. Svend Auken vil slå i stykker. Men der er altså visse afgørende ting her i landet, der er med